

RADOŚNE ZAANGAŻOWANIE

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 29 sierpnia

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Rdz 1,1-2.26; Wj 18,21-25; 1 Kor 12,12-25; Dz 16,11-15.40; 4,31; 12,12.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Wtedy rzekł uczniom swoim: **Żniwo wprowadzie wielkie, ale robotników mało. Proście więc Pana żniwa, aby wyprawił robotników na żniwo swoje**” (Mt 9,37-38).

Ktoś kiedyś powiedział:

— W wielości jest siła.

W pewnym sensie jest to prawdą. Czy zauważyłeś na przykład, że w grupie jesteś znacznie bardziej skłonny do regularnych ćwiczeń, niż gdy próbujesz robić to samodzielnie? Wielu ludzi przyłącza się do klubów zdrowia i uczęszcza na zorganizowane zajęcia sportowe, gdyż wierzą oni, że będą ćwiczyć lepiej i będzie im to sprawiać więcej radości, jeśli będą to czynić w grupie. Jest tak dlatego, że Bóg stworzył nas do życia we wspólnocie. Jesteśmy społecznymi istotami, a to, co sprawdza się w sporcie i rekreacji, sprawdza się także w wielu innych dziedzinach życia. Nasza aktywność przynosi lepsze rezultaty, gdy mamy odpowiedni system społecznego wsparcia. Dotyczy to także spraw duchowych.

W *Biblii* małe grupy zostały przedstawione jako jedna z boskich metod wzmacniania naszej wiary, poznawania Słowa Bożego, pogłębiania naszego życia modlitewnego i przygotowywania nas do składania świadectwa. Ojciec, Syn i Duch Święty tworzą małą grupę. Mojżesz był liderem małej grupy. Jezus stworzył małą grupę ze swoich uczniów, a apostoł Paweł przemierzał rzymskie państwo z małą grupą ewangelizacyjną.

W lekcji tego tygodnia skupimy się na biblijnej podstawie działalności małych grup i odkryjemy, jak zaangażowanie w tę działalność może przynosić radość nam i innym ludziom.

Przeczytaj Rdz 1,1-2,26; Hbr 1,1-2; Ef 3,8-9. Jak wersety te świadczą o jedności osób Bóstwa?

Ojciec, Syn i Duch Święty wspólnie uczestniczyli w dziele stworzenia. Każda z tych osób Bóstwa pełniła inną rolę, ale działała razem w niewidzialnej jedności. Ojciec był Głównym Projektantem — Wielkim Planistą. Swój plan zrealizował przez Jezusa jako Sprawcę Dzieła Stworzenia, który pozostawał w zgodzie z mocą Ducha Świętego. Takie nadprzyrodzone działanie zupełnie wykracza poza zakres naszego pojmowania. Możemy jednak jasno pojąć nie tylko rzeczywistość naszego stworzonego świata i kosmosu, ale i fakt, że sam Bóg stworzył to wszystko (zob. Rz 1,18-20).

Małe grupy były od początku Bożym ideałem. Choć należy zachować ostrożność w wyszukiwaniu podobieństw do wielu tajemniczych rzeczy dotyczących Bóstwa, możemy z pewnym przybliżeniem powiedzieć, że Ojciec, Syn i Duch Święty stworzyli pierwszą *małą grupę* w dziejach wszechświata. Razem uczestniczyli w stworzeniu ludzkości, a następnie po pojawieniu się grzechu razem przystąpili do realizacji planu odkupienia.

Porównaj J 10,17-18 z Rz 8,11 i 1 Kor 15,15. Jak zmartwychwstanie Chrystusa ukazuje jedność Ojca, Syna i Ducha Świętego w planie zbawienia?

Ojciec, Syn i Duch Święty są zjednoczeni jako *mała grupa* w celu odkupienia ludzkości. „Plan zbawienia został ułożony podczas narady u Nieskończonego Istniejącego od Wieczności”⁴⁷. Nie ma dla Boga nic ważniejszego niż zbawienie jak największej liczby ludzi (zob. 1 Tm 2,4; 2 P 3,9). Małe grupy mogą mieć wiele różnych celów, które będziemy studiować w lekcji tego tygodnia, ale ich nadrzędnym celem jest kierowanie uwagi na pozyskiwanie zgubionych ludzi dla Jezusa. Działając w małych grupach, możemy pomagać sobie i innym osobom. Ostatecznym celem małych grup jest zdobywanie dusz.

Pomyśl o tajemnicy jedności naszego Boga. Trudno ją pojąć, nieprawdaz? Jednak możemy wierzyć nawet w to, czego w pełni nie rozumiemy. Dlatego ważne jest, by chrześcijanie trzymali się tej zasady w sprawach wiary?

⁴⁷ Ellen G. White, *Fundamentals of Christian Education*, Nashville 1923, s. 186.

Biblia podaje wiele przykładów małych grup modlących się razem, cieszących się wspólnotą, wspierających się i pracujących razem dla Chrystusa. Te grupy dawały ludowi Bożemu okazję do dzielenia się obowiązkami i pełnego wykorzystywania różnorodnych darów duchowych. Małe grupy dają Bogu możliwość pełniejszego posługiwania się każdym z nas.

Przeczytaj Wj 18,21-25. Jakiej opatrnościowej rady udzielił Mojżeszowi jego teść, Jetro, i jak ona wpłynęła na działalność żydowskiego przywódcy? Dlaczego propozycja midiańskiego kapłana była tak ważna?

Wszyscy Izraelici w obozie zostali podzieleni na dziesięcioosobowe grupy pod kierunkiem pobożnych przywódców. Te małe grupy były miejscami rozwiązywania różnych problemów, ale także czymś więcej — wspólnotami, gdzie można było zapobiegać problemom i rozwijać duchowe życie. Były miejscami, gdzie można było nauczać planu Boga wobec Izraelitów. W takich grupach ludzie mogli nawiązywać bliskie i przyjazne kontakty pomagające wszystkim zaangażować się w dobre dzieło. Niewątpliwie wówczas — podobnie jak i obecnie — ludzie zmagali się z różnymi trudnościami, w pokonywaniu których inni współwyznawcy mogli im pomóc. Małe grupy dają możliwość tworzenia cieplej i opiekuńczej wspólnoty, duchowego rozwoju i rozwiązywania różnorodnych problemów.

To ciekawe, iż badacze małych grup twierdzą, że idealna mała grupa powinna liczyć od sześciu do dwunastu osób. W tym przedziale mieszczą się małe grupy stworzone przez Mojżesza i Jezusa.

Przeczytaj Łk 6,12-13; Mt 10,1; Mk 3,13-15. Jaki podwójny cel miał Jezus, powołując uczniów i wybierając ich, by byli częścią Jego małej grupy?

Jezus powołał uczniów, by przygotować ich duchowo i praktycznie do realizowania Jego misji w świecie. Pozostając w społeczności z Nim, mieli wzrastać w łasce. W tej małej grupie mieli się uczyć skutecznej służby. Dzień po dniu patrzyli, jak Jezus zaspokajał potrzeby ludzi, a przez obserwację uczyli się posługiwania darami, które otrzymali. Celem małej grupy Jezusa były zarówno indywidualny rozwój duchowy, jak i pomoc potrzebującym.

Pomyśl o jakimś okresie w swoim życiu, gdy byłeś zaangażowany w działalność małej grupy ludzi, którzy troszczyli się o siebie nawzajem i działali, by osiągnąć wspólny cel. Czego się nauczyłeś z tego doświadczenia i jak pomogło ci ono zrozumieć wartość małych grup w kontekście chrześcijańskiej wiary?

Przeczytaj 1 Kor 12,12-25. Jak ludzki organizm ilustruje harmonijne współdziałanie ludzi w małych grupach?

Paweł nie tylko przedstawił znaczenie darów duchowych w życiu Kościoła, ale także wskazał wzorzec ich uporządkowania. Omówił istnienie darów duchowych w ramach ciała Chrystusowego.

Badania anatomiczne i fizjologiczne pokazują, że organy ludzkiego ciała są połączone w różne wzajemnie zależne od siebie układy (na przykład układ kostny, krwionośny, oddechowy czy trawienny). Dary duchowe są jak różne części organizmu. Działają najlepiej wtedy, gdy znajdują się w grupach. W większości przypadków nie mogą działać w pojedynkę. Nasz organizm nie jest przypadkową zbieraniną poszczególnych organów działających w beładny sposób. Każda czynność organizmu wymaga harmonijnej pracy danego układu, w którym organy działają we wspólnym celu.

Wszystko to mówi nam coś o otaczającym nas środowisku, w którym najlepiej możemy posługiwać się naszymi darami duchowymi. Łatwo jest bowiem popaść w zniechęcenie, gdy działamy sami, ale gdy należymy do małej grupy osób o podobnych zainteresowaniach i celach, odkrywamy, że nasze wysiłki mogą zostać znacznie lepiej ukierunkowane i pełniej wykorzystane.

Małe grupy są najlepszymi środowiskami do rozwijania darów duchowych i mogą się stać głównym ośrodkiem działalności misyjnej zboru.

Ellen G. White podkreśliła wartość małych grup, napisała bowiem: „Ten, który nie może się mylić, ukazał mi, że tworzenie małych grup jest podstawą chrześcijańskiego działania. Jeśli zbor jest duży liczebnie, niech członkowie zboru podzielą się na małe grupy, by działać nie tylko na rzecz współwyznawców, ale także i dla dobra niewierzących. Jeśli w jakimś miejscu jest tylko dwóch lub trzech ludzi znających prawdę, niech utworzą grupkę współpracowników. Niech zachowują nierozzerwalną więź miłości i jedności, zachęcając się wzajemnie do czynienia postępów oraz czerpiąc od siebie nawzajem odwagę, siłę i wsparcie”⁴⁸.

Działalność małych grup została zarządzona przez Boga, by umożliwić każdemu z członków zboru duchowy rozwój, doświadczenie bliskiej wspólnoty oraz wykorzystanie w służbie darów duchowych otrzymanych od Boga.

Zastanów się nad powyższym cytatem z książki Ellen G. White. Przeanalizuj go zdanie po zdaniu. Jak ta boska rada może zostać zastosowana w twoim zborze?

⁴⁸ Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, t. 7, Mountain View–Omaha 1948, s. 21-22.

Kościół nowotestamentowy rozwijał się w szybkim tempie. W ciągu kilku lat z małej grupki wierzących urósł do dziesiątek tysięcy członków. Wiele czynników przyczyniało się do napływu nowych wierzących i pojawienia się tego zjawiska polegającego na gwałtownym rozwoju Kościoła. Jezus, pełniąc swoją kaznodziejską misję, zasiał ziarno ewangelii i przygotował wielu ludzi na przyjęcie dobrej nowiny głoszonej przez Jego uczniów. Po wniebowstąpieniu Chrystusa Duch Święty zstąpił z mocą w dniu Pięćdziesiątnicy na modlących się uczniów. Jednym z czynników przyczyniających się do szybkiego liczebnego rozwoju Kościoła nowotestamentowego była jego organizacja, której podstawą były małe grupy. To właśnie one umożliwiły tak szybki rozwój chrześcijaństwa.

Przeczytaj Dz 18,1-5; 20,1-4. Dlaczego Łukasz wymienił z imienia tych, którzy współpracowali z apostołem Pawłem?

To fascynujące, że Łukasz wymienia imiona współpracowników Pawła, dla którego każdy z nich był ważny. Apostoł znał ich z imienia, wspierali się bowiem wzajemnie w swojej służbie ewangelizacyjnej. Choć Łukasz wymienił niewiele osób, dowodzi to ważności ścisłej współpracy, nawet w niewielkiej grupie.

Każda z tych osób z pewnością miała dary odmienne od darów innych osób. Ludzie ci pochodzili z różnych środowisk i różnych kultur. Ich sposoby patrzenia na różne sprawy nie zawsze były podobne, ale każda z tych osób wносиła cenny wkład w dzieło Chrystusa. Ich różnorodne dary, odmienne pochodzenie i zróżnicowane doświadczenia przyczyniały się do rozwoju Kościoła. Wszyscy wnosili jakiś wkład w misję Chrystusa dzięki bogactwu swojego pochodzenia i osobistego doświadczenia z Jezusem.

Porównaj Dz 16,11-15.40 z Dz 12,11-12. Jakie zaproszenie skierowała Lidia do Pawła bezpośrednio po swoim nawróceniu? Dokąd udali się zarówno Paweł, jak i Piotr po wyjściu z więzienia?

Nowotestamentowi wierzący regularnie spotykali się w domach. Domy chrześcijan stały się ośrodkami wpływu i centrami działalności małych grup.

Czy myślałeś o stworzeniu małej grupy misyjnej w swoim domu lub o przyłączeniu się do przyjaciół, którzy chcą rozpocząć taką działalność w swoim domu? Jeśli już należysz do takiej małej grupy, to pomyśl o tym, co podczas pierwszej części nabożeństwa sobotniego mógłbyś powiedzieć o dobrodziejstwach wynikających z jej istnienia.

Małe grupy są narzędziami, których Bóg używa do rozwoju swojego Kościoła. Są one *bezpiecznymi przystaniami* dla ludzi pragnących zwierzyć się ze swoich problemów i omówić z innymi wspólnie podzielane troski. Dają one okazję do duchowego wzrostu w atmosferze bliskich więzi. Wielu niechrześcijan początkowo znacznie lepiej czuje się w małej grupie domowej, niż uczęszczając na tradycyjne nabożeństwa w zborze.

Przeczytaj Dz 4,31; 12,12; 20,17-19.27-32. Wymień poszczególne elementy składające się na działalność tych nowotestamentowych małych grup. Co robili wspólnie ich uczestnicy?

Pierwsi chrześcijanie spotykali się ze sobą, by przebywać razem, modlić się wspólnie, doświadczać wspólnoty, studiować Słowo Boże, przygotowywać się do służby na rzecz innych ludzi, chronić się nawzajem przed fałszywymi nauczycielami i uczestniczyć razem w działaniach ewangelizacyjnych.

Małe grupy się liczą. Ludzie łączący swoje dary duchowe w służbie Bożej oraz polegający na mocy Ducha Świętego w dziele ewangelizacji są potężną bronią w rękach Pana.

Przeczytaj Mt 9,37-38. Co Jezus powiedział o żniwie i jakie jest według Niego rozwiązanie tego problemu?

Uczniowie widzieli tylko nikłe możliwości postępu ewangelii, ale Jezus widział wielkie możliwości. Podzielił się z nimi dobrą nowiną, iż „żniwo wprawdzie wielkie”, a następnie wskazał problem: „...ale robotników mało” (Mt 9,37). Rozwiązaniem tego problemu — według Chrystusa — jest modlitwa do „Pana żniwa, aby wyprawił robotników na żniwo swoje” (Mt 9,38). Małe grupy są odpowiedzią na modlitwę Chrystusa, albowiem w wielkim stopniu zwiększają liczbę robotników pracujących podczas Jego żniwa.

Celem działania wszystkich prawdziwych małych grup jest składanie świadectwa o Jezusie i służba dla dobra bliźnich. Służba misyjna małych grup szybko ustaje, jeśli ich uwaga jest zwrócona tylko do wewnątrz, a nie na zewnątrz. Jeśli mała grupa zaczyna służyć tylko samej sobie i jest tylko grupą dyskusyjną, to rozminie się ze swoim powołaniem i utraci istotny powód swojego istnienia. Małe grupy istnieją po to, by prowadzić ludzi do Jezusa, umacniać ich wiarę w Niego i przygotowywać ich do dawania świadectwa o Nim.

Czy to możliwe, że Bóg powołuje cię do założenia małej grupy spotykającej się w twoim domu? Dlaczego nie miałbyś się modlić w tej sprawie? Być może jesteś na progu jednej z najważniejszych zmian w swoim duchowym życiu.

DO DALSZEGO STUDIUM

Przed laty pewien niewielki zbor w pobliżu jednego z największych miast Europy postanowił, że musi uczynić coś znaczącego dla Pana. Zbor nie rozwijał się licznie od dawna. Od lat nie ochrzczono tam żadnego nowego wierzącego. Gdyby ten stan utrzymał się, zbor wkrótce po prostu wymarłby. Pastor i członkowie rady zboru modlili się gorliwie oraz starannie rozważyli, co mogą jeszcze uczynić.

Studiując *Nowy Testament*, postanowili powołać do istnienia małą grupę. Dziewięciu członków zboru podchwyciło ten pomysł. Postanowili modlić się razem i nauczyć się, jak założyć skutecznie działającą małą grupę. Wkrótce podjęli decyzję, że w domu każdego z nich powstanie miniośrodek ewangelizacyjny. Nauczyli się wykorzystywać na różne sposoby swoje dary duchowe. Rozpoczęli służbę polegającą na modlitwie i gościnności. Zawarli przyjaźnie w społeczeństwie. Zwrócili się w geście uprzejmości i dobroczynności do swoich bliskich, przyjaciół i byłych adwentystów. W wyniku tego liderzy małych grup rozpoczęli studiowanie *Biblii* w dziewięciu domach z czterdziestoma zainteresowanymi osobami. Byli zdumieni tym, czego dokonywał Duch Święty. Z czasem siedemnaście osób przyjęło chrzest. Przykład tego małego zboru — niegdyś znajdującego się w stanie zastoju — świadczy o tym, że małe grupy wprowadzają istotną zmianę. Są jednym z Bożych środków służących zaangażowaniu wielu członków zboru w działalność misyjną Kościoła.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Podczas pierwszej części nabożeństwa sobotniego omówcie istotne elementy każdej małej grupy wymienione w czwartkowej części lekcji. Jakie inne rodzaje działalności może podjąć mała grupa? W jaki sposób mała grupa może pomagać tym, którzy otrzymali szczególne dary w wykorzystaniu ich pełniej niż do tej pory?

2. Dlaczego tak ważne jest to, by małe grupy zachowywały misyjne nastawienie? Choć grupa taka sprawuje duszpasterską opiekę i wspiera swoich uczestników, dlaczego zawsze jej głównym celem musi być głoszenie ewangelii? Dlaczego ważne jest to, by mała grupa zawsze zachowywała łączność z macierzystym zбором?

3. Czy zdarzyło ci się należeć do małej grupy, która nie działała właściwie i z czasem się rozpadła? A może słyszałeś o takiej grupie? Podczas pierwszej części nabożeństwa sobotniego omów przyczyny, dlaczego do tego doszło.

4. Zastanów się nad tym, co wydarzyło się w opisanym powyżej zborze dzięki działalności małych grup. Dlaczego działały one tak dobrze? Dlaczego ich działanie, choć tak proste, było zarazem tak skuteczne? Dlaczego działanie w środowisku domowym — dającym poczucie większego bezpieczeństwa, a nie na gruncie zboru — może być skutecznym sposobem składania świadectwa w sąsiedztwie i społeczeństwie?